

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 198.

Tredie Session.

96de Møde.

Mandagen den 8de Marts.

(Forts.)

Finantsministeren (forts.): Dertil er den danske Rigsdag ikke competent, og det kan ikke nytte Noget, at man søger at faae et Spørgsmaal som dette, hvortil der hører Mere end Rigsdagens Anskuelse — der hører ogsaa Samtykke fra Regjeringens Side, for at det kan blive endelig afgjort — incidenter afgjort ved Finantsloven. Finantsloven foreligger nu i den samme Form, som den tidligere har foreligget; den vil efter al Sandsynlighed ikke kunne foreligge ganske i samme Form næste Gang, og det vil da vise sig, om den Form, hvori Ministeriet da fremlægger Finantsforslaget, finder Behag eller ikke, om Forslaget gaar igjennem eller ikke. Det vil fremdeles senere vise sig, naar Regnskabet skal aflægges, om Ministeriet har forstaaet Finantsloven paa en saadan Maade ligeoverfor de paa Rigsdagen ikke repræsenterede Landsdeles Vedkommende, som Regjeringen kan forsvare. Men jeg maa holde Spørgsmaalet aabent til den Tid; det maa jeg reservere Regjeringen, og den ærede Landstingsmand skal i mine Tanker ikke med Grund kunne faae Rigsdagen forledet til her at gaae ind paa en præjudicerende Afgjørelse af et Spørgsmaal, som slet ikke endnu har undergaaet den tilbørlige Drøftelse.

Bjerring: Det forekommer mig, som der er en temmelig mærkelig Uoverensstemmelse mellem den Maade, hvorpaa den høitærede Finantsminister opfatter dette Spørgsmaal, og den Maade, hvorpaa den ærede Ordsfører for Udvalget har opfattet det. Hvis jeg ikke ganske misforstod den ærede Ordsfører, yttrede han, at det var aldeles overflødigt at optage en saa-

dan Bestemmelse i Finantsloven, fordi det var Noget, som aldeles fulgte af sig selv; den høitærede Finantsminister derimod yttrede, at dette var et meget tvivlsomt Punkt, hvilket altsaa er meget forskjelligt fra, hvad den ærede Ordsfører yttrede. Det, som efter min Mening er det Vigtigste ved denne Sag, det er, at faae bestemt klaret, hvorvidt de Voteringer, som den danske Rigsdag har vedtaget ved Finantsloven, skulle være aldeles illusoriske eller ikke. Mig forekommer det nemlig, at, hvis den danske Rigsdag bevilger en vis Udgift og naturligvis limiterer den, vilde det være aldeles illusorisk, hvis det stod i Ministeriets Haand at supplere, hvad Rigsdagen muligens ikke har bevilget, ved Intraderne fra Slesvig. Jeg vil herfor anføre nogle Exempler, for at gjøre det klart, hvorledes min Tanke er. Hvis f. Ex. Marineministeren havde forlangt en vis Summa til at bygge en Dampcorvet for, og den danske Rigsdag nægtede denne Summa, og Ministeriet derpaa iftedestomindre lod en saadan Bygning af en Dampcorvet foretage for de Penge, som kom ind ved de slesvigiske Intrader, saa maa jeg erklære, at efter min Mening var da den danske Rigsdags Botum aldeles illusorisk. Hvis f. Ex. Krigsministeren begjerede en vis Sum til Krigsmateriel, og den danske Rigsdag enten nægtede denne Sum eller indskrænkede den til et mindre Beløb, og Ministeriet derpaa supplerede det Manglende ved Intraderne fra Slesvig, saa er, siger jeg, efter min Mening, den danske Rigsdags Botum illusorisk. Hvis, for at tage et endnu meget crassere Exempel, den høitærede Finantsminister forlangte af Rigsdagen en Bevilling til at opføre visse Bygninger paa Toldboden, og Rigsdagen nægtede disse Penge, og saa den høitærede Finantsminister iftedestomindre lod disse Bygninger opføre paa Toldboden for